

ŽIVOT VIRY

Proměna
společnosti
evangeliem

V Čadu:
„Pěkná sukně.
Dej mi ji!“
/ 6

V. Furák:
„Došlo mi to
na vozíčku“
/ 8

Lékaři nám
nedávali
naději
/ 19

**Hledat
společnou
řeč** komunikace
s teenagery

Co najdete v tomto čísle

ÚVODNÍK

- 4 Ježíšův podivný marketing**
David Novák

DALEKOHLED

- 6 Čad: Život jako v biblických dobách**
Katka

ROZHOVOR

- 8 Že chce být kazatelem, jsem si uvědomil na vozíčku**
Vojtěch Furák

TÉMA: NAŠI MĚ NECHÁPOU!

- 12 Přiznej si, že jim nerozumíš**
Dave, Tyler a Claire Pattyovi
- 15 Co se to s mým dítětem děje?**
Ráchel Bícová
- 17 Signály z cizích planet**
Ida Pencová
- 18 Cože, chodit na keramiku s Terezkou?"**
Jana Frantíková, Bohdana Boudová

MŮJ PŘÍBĚH

- 19 Vánoční zázrak na jipce**
Štěpánka Křehlíková

ZA ŽIVOTA CÍRKVE

- 20 Každý má na světě své místo**
Tony Kalmová

RECENZE

- 21 Najít svou cestu**
Lucie Zídková

Z HISTORIE

- 22 Neuvěřitelný Ochránov**
Jaroslav Pleva

PŘIPRAVUJEME

- **Odpocinek, nebo vyhoření?**
  - Výzvy biblického šabaty
  - Odpocinek očima lékaře
- **The Chosen**
  - seriál o Ježíši, který se stal fenoménem
- **Čeští vědci a biblická archeologie**

6
Takhle nějak žil Abraham
misionářka o životě v Čadu

8
Tři měsíce jsem se učil znovu chodit
rozhovor: Vojtěch Furák

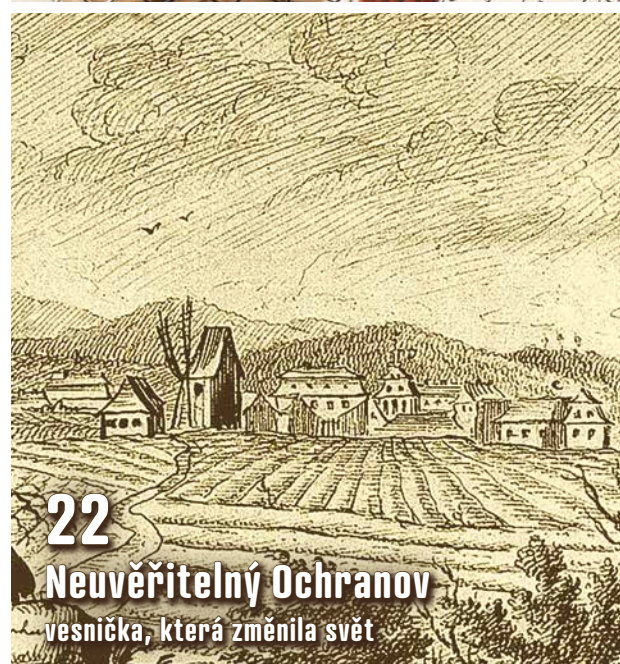
12
„Přiznej si, že jim nerozumíš!“
zkušenost Davea Pattyho a jeho dětí

16
Co se to s mým dítětem děje?
Proč se teenageři chovají zvláště?

19
Místo posledního pomazání modlitby
příběh čtenářky

22
Neuvěřitelný Ochránov
vesnička, která změnila svět

ŽIVOT víry

PROMĚNA
SPOLEČNOSTI
EVANGELIEM

ROČNÍK 33 / ČERVEN 2022

CENA 59 Kč / 2,10 €

Život víry je měsíčník vydávaný Křesťanskou misijní společností (KMS), která sdružuje různá křesťanská společenství, organizace a jednotlivce. KMS slouží k vzájemnému dorozumění křesťanských pracovníků, kteří usilují o misií a o jednotu křesťanů ve světle Písma. Chce napomáhat k duchovnímu růstu a vzdělávání křesťanů a místních sborů. KMS chce sloužit Božímu lidu. Snaží se o prohloubení vztahů mezi křesťany a usiluje o probuzení.

PŘEDPLATNÉ A DISTRIBUCE

Časopis objednávejte pomocí formuláře na webu www.zivotviry.cz nebo na e-mailové adrese predplatne@zivotviry.cz, popř. na tel. čísle 284 841 922.

Předplatné lze zahájit kterýmukoli měsícem roku. Jednotlivá čísla lze zakoupit také v **audioverzi** a jako **PDF** (viz www.zivotviry.cz).

Předplatné, distribuce a reklamace **na Slovensku**:
Knihkupectvo Jonatan, Legionárska 2,
811 07 Bratislava, tel. 02/555 63 040,
e-mail: jonatan@vvh.sk, web: www.jonatan.vvh.sk

Distribuce **pro zrakově postižené** elektronicky:
Diakonie ČCE, tel.: 222 316 306, szp@scps.diakonie.cz

Šéfredaktor: Mgr. Tomáš Coufal

Redakce: Mgr. Kateřina Coufalová, Ing. arch. Tomáš Dittrich, Bc. Lucie Vlasáková, DiS., Mgr. Jitka Evanová

Redakční rada: Ing. arch. Tomáš Dittrich, Ing. Lubomír Ondráček, Mgr. Jiří Unger, Ing. arch. Kateřina Hodecová

Sazba: Ondřej Pumr

Korektury: Mgr. Kateřina Coufalová, Zdenka Brázdilová, Mgr. Tomáš Coufal

Výtvarná spolupráce: Pavel Bosman

Tisk: Grafotechna Plus, s. r. o.

Redakce a administrace

KMS – Život víry, Primátorská 41, 180 00 Praha 8
tel.: 284 841 922, e-mail: redakce@zivotviry.cz,
web: www.zivotviry.cz

Vydavatel: KMS, IČ 539 147, MK ČR E 6094, ISSN 1210-43-45

Uzávěrka **rádkové i plošné inzerce** je druhého dne předchozího měsíce. Později zadané inzertaty zařadíme dle možnosti, s 50% příplatkem.

Podmínky inzerce: <http://zivotviry.cz/inzerce>

Za obsah podepsaných článků odpovídají autoři. Redakce si vyhrazuje právo zaslané příspěvky krátit. Snažíme se publikovat původní texty. Pokud články, které nám posíláte, chcete zveřejnit i jinde, prosíme, abyste nás o tom informovali.

Přetiskování článků či jejich delších částí bez písemného svolení redakce se zapovídá, přetiskování kratších částí (do jednoho odstavce) možno pouze s uvedením přesné citace (včetně ročníku, názvu článku a strany). Jednotlivé články možno šířit prostřednictvím xerokopii, pouze zdarma.

Číslo vychází koncem předchozího měsíce a je distribuováno během první poloviny měsíce.

Vydávání podpořili

QUANTUM SOLIDUM | **RENOMIA NETWORK**

Milý čtenáři,

v extrémních situacích se často projeví to, co zůstávalo skryté, a to jak u jednotlivců, tak ve společnosti. 7. dubna kritizovalo na svém facebooku Hnutí Pro život podávání „pilulek po“ v ukrajinské válce znásilněným ženám. Místo toho doporučilo vybavit ohrožené Ukrajinky houkadly, pepřovými spreji nebo elektrickými paralyzéry. Bezprostředně poté se na hnutí snesla nebyvalá smršť internetové kritiky. Šlo asi o největší pozornost tématu souvisejícímu s náboženstvím, kterou jsme u nás v posledních letech zaznamenali, a přitom ho vyvolala jediná hloupá hláška na sociálních sítích.

Hnutí Pro život své kontroverzní vyjádření stáhlo po pár hodinách, ale ofoceně displeje visí nezrušitelně na internetu jako mementa. Příspěvek stáhli, ale chybu nespécifikovali, ba ani pořádně neuznali.

Hnutí vešlo ve známost kampaní „Nesoudíme, pomáháme“, která nabízí diskretní pomoc nechtěně těhotným. Nechci danou organizaci hodnotit ve všech aspektech, ale kampani „Nesoudíme, pomáháme“ podle mě nejde vytknout nic. Díky této kampani bylo zachráněno mnoho dětí, které by zahynuly ještě před narozením. Za příkladně však mám nejen její ovoce, ale i obsah a formu.

Je možné, aby vyjádření na sociálních sítích o sedmi větech vedlo ke ztrátě dobré pověsti hnutí, budované několik let? Tak to dnes prostě chodí. Kde se stala chyba? Nejjednodušší je pochopitelně říct, že podání potratových pilulek znásilněným je v pohodě. V rámci zmíněné mediální smršti jsem se z internetových diskusí dověděl, že si to myslí i ne jeden můj křesťanský kamarád.

Vzpomněl jsem si při tom na setkání se sudetským Němcem, který na mě před lety udělal silný dojem. Byl to harmonický člověk, měl smysl pro humor, poznal jsem v něm osobnost Kristem utvářeného charakteru. Prozradil mi, že se narodil v roce 1946 a že sudetským Němcem úplně není. Byl počat tak, že jeho nebohá matka byla znásilněna příslušníkem Rudé armády. Otec se o něj nestaral, už proto ne, že o něm nevěděl.

Nechci komentovat použití prostinoru na Ukrajině, nicméně jsem rád, že matka toho moudrého sudetského Poloněmce si své dítě vzít nenechala. Kdybych měl možnost, rád bych se ho podrobněji vyptal na to, jak vztah ke svému plodu nelásky zvládala, ale předně běží o to nejzákladnější: Kdyby muže počaté v tak drsných souvislostech nebylo, byl by náš svět chudší a horší. Proti tomu stojí, že jeho matka by v případě „úspěšného“ potratu měla snazší život (i když, pravda, taková věc se nikdy nedá říct s jistotou).

Nechci tento příběh využít k filipice proti „pilulkám po“. Poučky se do vsí a městských čtvrtí, kam padají bomby a kde jsou vraždění civilisté, moc nehodí. Ve svrchované cenu a nenahraditelnost života, i když stigmatizovaného a zraněného, věřím. Proč bych to ale měl vysvětlovat lidem, kteří životu rozumí jinak než já a předem předpokládají, že jsem mimo?

Rozdávat rozumy na špatné adrese, to není dobrý nápad (tahle věta je eufemismem, v knize Přísliví na toto téma najdeš nejednu pregnantnější formulaci). Komentovat na sítích podobný

aktuální etický problém je vždycky těžké a skoro vždycky kontraproduktivní. Proto taky píšu Tobě a nezahušťuji tím sociální síť.

Epizoda, kdy čeští zastánci biblických hodnot opět dostali na frak, ukazuje něco podstatného. V Americe kulturní válka probíhá tak, že protiprotatáři hulákají na demonstracích před gynekologickými klinikami nebo protiprotatáři posprejovávají křesťanská centra pomoci těhotným (jako letos 7. května v Texasu) nebo házejí Molotovovy

Bučet, nebo mlčet?

koktejl do budov pro-life organizací (jako letos 8. května ve Wisconsinu). Politicky aktivní pro-life lobby v této zvláštní zemi (nebo nedávno třeba i v Polsku) sem tam protlačí, že se něco z její agendy také uzákoní. V Česku kulturní válka probíhá jinak. Společnost se o křesťany nezajímá, ale když udělají jakoukoli chybu, dostanou od novinářů natřesenou míru.

Představa, že umlčet zastávce interrupci zákonem dává smysl, je mylná. Jsem pro ochranu nenarozeného života, ale změna legislativy v liberální společnosti pomůže maximálně krátkodobě (viz polský vývoj) a vymstí se patrně už při příštích volbách. Zachránit nenarozené děti může jen změna veřejného mínění, a na té je nutno pracovat úplně jinak, než předvedl facebookový tým Hnutí Pro život.

Co má smysl dělat, je-li to tak vážné? Minimálně dva z mých křesťanských přátel si myslí, že nezbyvá než zalézt do katakomb a to, proč homosexuální manželství alias adopce nebo umělé potraty jsou nebiblické a škodlivé, vysvětlovat maximálně svým dětem za zavřenými dveřmi. Tlaky liberálů z prointerrupčních a queerových lobby jsou tak silné, a chyby opačně smýšlejících křesťanských uskupení bývají tak závažné resp. nafouklé, že rezignovat na veřejný křesťanský hlas k tématu je snadné.

Monitorování legislativního vývoje a vysvětlování křesťanského postoje v těchto otázkách pokládám za významné, ba nezbytné. Proto si vážím činnosti Hnutí Pro život nebo třeba Aliance pro rodinu, ale žádám, aby pracovaly kvalitně jak po stránce odborné, tak pokud jde o veřejnou komunikaci. Protože působení obou organizací se zájmem, i když ne systematickým, sleduji, vím, že obě mají v obou oblastech co zlepšovat. Nemohu vyloučit, že to někdy schytají, i když na sobě zapracují, ale aspoň se nebudou muset stydět.

Tomáš Dittrich

Ježíšův podivný marketing

Co pro nás znamená „nést svůj kříž“?

DAVID NOVÁK

Všechny politické strany před volbami něco slibují. Třeba že zvýší důchody, sníží daně, rozdají dětem do škol iPady, zlepší bytovou situaci nebo zametou s korupcí. Dva slavné politické výroky jdou zcela proti tomu: „Neslibuji vám nic než krev, dřinu, slzy a pot. Máme před sebou utrpení toho nejhoršího druhu. Čekají nás měsíce bojů a útrap.“ A druhý: „Neptej se, co má tvá zem udělat pro tebe, ptej se, co můžeš udělat ty pro svoji zem.“

První citát je od W. Churchilla a byl řečen v květnu 1940 v předvečer bitvy o Británii. Druhý vyslovil J. F. Kennedy ve svém inauguračním projevu v lednu 1961. Oba tyto projevy nedávají z hlediska politického marketingu smysl. Představte si, že by něco podobného měla nějaká strana jako svoje volební heslo. Ano, byla jiná doba, ale pokušení populismu zde bylo vždy. Přesto se oba tito muži přes svoje slabiny v mnoha ohledech stali symboly odvážného vůdcovství a oba dokázali na svoji stranu strhnout miliony lidí. Jak může někdo uvěřit někomu, kdo slibuje slzy, krev a pot, nebo někomu, kdo řekne, že od něj nemá nic očekávat, ale naopak on něco očekává ode mě? To přece vůbec nedává smysl!

Přidám ještě jeden odrazující slogan, který řekl jiný známý vedoucí – Ježíš. *Zavolal k sobě zástup s učedníky a řekl jim: „Kdo chce jít se mnou, zapři sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mne. Neboť kdo by chtěl zachránit svůj život, ten o něj přijde; kdo však přijde o život pro mne a pro evangelium, zachrání jej. Co prospěje člověku, získá-li celý svět, ale ztratí svůj život? Zač by mohl člověk získat zpět svůj život?“ (Mk 8,34–38)*

Pokud bych se vás zeptal, proč jste křesťané, možná by vás napadla řada pozitiv. Možná proto, že být křesťanem přináší mnoho výhod v podobě vyslyšených modliteb, pokoje, radosti, věčného života a dalších skvělých věcí. Jenže v textu, který řekl Ježíš, čteme slova o nesení kříže a sebezapření. Proč tolik lidí následovalo a následuje Krista, když jim vyhrožuje slovy o nesení kříže? Tohle přece z hlediska marketingu nedává smysl! Nebo to smysl dává, a nám něco důležitého uniká...

Smysl života? Dávání a obět

Nedávno jsem četl myšlenku, kterou neapsoval křesťan, ale která mi pomohla odpovědět na výše položenou otázku a která shrnuje mnohé z toho, co je v Bibli. Myšlenku, kterou skvěle uvedl v praxi Ježíš, když myl nohy učedníkům. „Lidským bytostem se již padesát tisíc

let daří ne proto, že nás pohání snaha o vlastní prospěch, ale proto, že jsme inspirováni sloužit druhým.“ (Simon Sinek) Jinými slovy, smyslem a cílem lidského života není konzum, ale služba druhým. Vědomí, že mohu druhé něčím obdarovat, že mohu něco z toho, co mám, dát Bohu k dispozici. Dáváním a obětí vlastně naplňujeme smysl života. A to pak překonává i strach z bolesti, lenost a pohodlnost.

Churchill a Kennedy lidem slíbili, že se mohou podílet na něčem, co je převyšuje, a asi věděli nebo instinktivně vycitili, že pokud si toto lidé uvědomí, budou ochotni se pro svoji zemi obětovat. Ježíš nemluví o oběti pro vlast, ale o službě druhým a službě Božímu království. Když přemýšlím nad tím, proč by někdo měl chodit do sboru, kde jsem kazatelem, pak mě napadají slova o skvělé službě dětem, krásných chválách, snad i o dobrých kázáních, pastoraci atd. Jenže v souvislosti s tím, o čem píšu, mě napadá ještě něco dalšího: Sbor jako prostor, který těm, kdo do něj chodí, umožní podílet se na růstu Božího království v tomto světě. Prostor, který umožní sloužit Pánu Bohu a druhým. Prostor, kde mohu předávat něco z toho, co umím. Že to někdy bolí? Ano, tím si můžeme být jisti. Že nás to v něčem omezí? Ano, určitě. Že nás to někdy přinutí vykročit z komfortní zóny? Ano, je to tak. Že tomu někdy i vaši blízcí nebudou rozumět a budou si fukat na čelo? Ano, ale tak to má být. Když někdo následuje Krista, vědomí smyslu je silnější než strach a obavy, že ho to bude něco stát, že to bude někdy bolet.

V Markově evangelium Ježíš vlastně říká: „Jsem král na kříži, a proto pokud mě chcete následovat, musíte podstoupit kříž i vy.“ Co to znamená? První asociace, která se nám vybaví, je, že se jedná o naše problémy se zdravím, ve vztazích, ve škole atd. Jenže když text čteme pozorně, všimneme si, že slovům o nesení kříže předcházejí slova o zřeknutí se sami sebe a zřeknutí se života. To je ale ještě horší než slova Churchilla a Kennedyho!

Co znamená ztratit život pro evangelium, a tím ho zachránit? Řecké slovo pro život, které

je zde použité, je *psyché* (nikoli častěji používané *zoé*). Zvoleno zde není náhodně. Označuje totiž identitu člověka, jeho osobnost, to, kdo jsme, v čem se vnímáme jako jedineční a od čeho odvozujeme svoji hodnotu. Ježíš zde neříká: „Musíte vymazat sami sebe“, ale „Je třeba odvozovat svoji identitu a hodnotu od jiných věcí, než od kterých se odvozuje v tomto světě“. Každá kultura má svoje identifikační znaky, které když splníme, budeme „někým“, budeme respektováni, akceptováni, bráni vážně. Každá kultura odvozuje identitu od výkonu a úspěchů. Ježíš ale ukazuje jinou cestu. Říká, že i kdybychom získali celý svět, i kdybychom dosáhli čehokoli, stejně si nebudeme jisti sami sebou. Ježíš říká: „Chci, abyste svoji identitu, svoji totožnost postavili na mně a na evangelium.“

Nemít život pod kontrolou

C. S. Lewis na konci knihy „K jádru křesťanství“ píše: „Čím více předáváme vládu nad sebou Kristu, tím více se setkáváme sami se sebou. Čím více se mu stavím na odpor a čím více se snažím žít sám ze sebe, tím více nade mnou bude panovat má dědičnost, vzdělání, prostředí a přirozené touhy.“

Slova o zapření sebe sama přicházejí poté, co se Petr dozví, že Ježíš bude trpět. Reaguje tak, že ho od této cesty zrazuje. Asi měl svoje představy, jak bude následování Ježíše probíhat, že to bude cesta ke hvězdám, a nepočítal s utrpením. Ježíš byl pro něj prostředkem k naplnění jeho plánů o úspěchu. Jenže narazil. A po něm mnozí další. Timothy Keller napsal, že vzít svůj kříž znamená zemřít v tom smyslu, že o sobě přestaneme rozhodovat, přestaneme mít svůj život pod kontrolou a nebudeme Ježíše využívat k uskutečnění svých plánů.

K tomu ještě jednou C. S. Lewis: „Nic z toho, co ve vás nezemřelo, nevstane z mrtvých. Bude-li hledat sami sebe, nakonec naleznete pouze nenávisť, samotu, zoufalství, vztek a zánik. Hledejte Krista a naleznete ho – a s ním všechno ostatní.“

A o to vlastně v životě křesťana běží. Proto Ježíš mluví o nesení kříže a následování. Není to snadná cesta, ale zároveň je to cesta, která dává smysl, protože vede k nalezení sebe a k nalezení Krista. K nalezení pravé hodnoty a identity, která je v Kristu a v životě s Kristem. Když toto poznám (nebo spíše prožiju), najednou se nebojím nejrůznějších těžkostí nebo nesení kříže. Nesu ho totiž rád.

Chci nás v souvislosti s následováním motivovat třemi slogany:

1. Slibuji vám občas slzy, krev a pot.
2. Neptejte se, co může udělat sbor/cirkev pro vás, ale co můžete udělat vy pro ni.
3. A nejlepší na konec: Vezměme svůj kříž a následujme společně Ježíše. Garantuji vám, že na konci budeme více či méně zjizvení, přibude pár modřin, ale řekneme si, že i když to někdy bolelo, stálo to za to. Ti, kdo zůstali sedět na gauči, nám nebudou rozumět, možná si budou klepat na čelo, ale ten, kdo následuje Krista, by neměnil. To se nedá popsat, to se musí prožít. ■

Bc. David Novák, M.Th., je předsedou Rady Církve bratrské, správcem sboru CB Praha 13-Stodůlky a vyučujícím na ETS.